

René Anour

ZLATÁ
POMSTA

KIOKAN



edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg
Translation © Věra Kloudová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
DIE TOTENÄRZTIN: GOLDENE RACHE
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Rowohlt
Taschenbuch, Hamburk,
přeložila Věra Kloudová
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-218-8

Prolog

Výstava Kunstschau ve Vídni, červen 1908

Dny, kdy na něho lidé zírali kvůli jeho často až příliš excentrickému oblečení, už dávno odvál čas. Nyní si nosil, co chtěl, dělal si, co chtěl, a všechno bylo oslavováno jako výraz jeho génia. Nebyl si jistý, jestli by vůbec našel něco, s čím by ještě šokoval. Možná by mohl v nějaké vybrané společnosti, jako byla tato, vyskočit na stůl, přitáhnout na sebe veškerou pozornost – a vykadit se.

Ano, možná... Ta představa mu vykouzlila úsměv na tváři.

Díkybohu se k šokování neuchyloval samoúčelně. Určité věci, které mu připadaly jako zcela přirozená součást jeho umělecké tvorby, vzbudily zkrátka v některých kruzích pozdvižení. Především ta nahá těhotná dívka, kterou tehdy maloval.

Nikdy si nebyl zcela jistý tím, co na tom obraze lidem tak vadilo. Určitě to nebyla nahota, ta měla v umění už dlouhou tradici a dalo by se říct, že už jaksí patřila k věci. Nahá Venuše platila za vznešenou, zato těhotná dívka byla zkrátka vulgární, jako kdyby nám pohled na ni připomínal naši zvířecí přirozenost. A to by také měl.

Sotva vnímal společnost v noblesním sále a vzájemně uštěďřované pochvaly.

Oblečený do temně modré kutny stál před jednou ze svých maleb a nebyl schopen se od ní odvrátit.

Jak jenom můžou všichni mluvit o mistrovském díle, když pro něj ještě není ani zdaleka dokonalé!

Chtěl zachytit podstatu lásky. Namaloval mladý pár oděný do zlatého roucha. Ona opřená o jeho hrud', on nad ní skloněný, líbající a laskající jí bradu a tvář.

Mělo mu to připomínat jeho vlastní lásku. Lásku k jeho hrdé rodině. Společné chvíle v tomhle pohádkovém zámku na břehu Atterského jezera.

Ale byť byli hosté vídeňské výstavy *Kunstschau* uchváce- ni tímto obrazem sebevíc, byť dostal bezpočet nabídek – nic z toho nemohlo skrýt tu nejprostší pravdu: obraz, který zatím nazval jednoduše jako *Dvojice milenců*, nebyl ještě hotový. A on nedokázal slovy vyjádřit, z jakého to bylo důvodu. Sám název obrazu ještě nebyl konečný.

„Jaká škoda!“ Postavil se vedle něho elegantní pán, rovněž s plnovousem, ale v každém ohledu pěstěnější. „Chápu, proč nejste spokojený.“

„Promiňte?“ odvětil malíř, rozmrzelý, že ho někdo opět vytrhl z myšlenek.

„Nevypadá to, že by se vám váš vlastní obraz příliš líbil.“

Malíř zvedl jedno obočí. „A má to snad nějaký význam? Většinou se líbí.“

Muž se otočil a s úsměvem pohlédl na ostatní v místnosti. „Ach, vždyť to je jen klaka a zdvořilí kolegové.“

„A vy jste zástupcem které skupiny?“

„Ani jedné.“ Muž se přátelsky usmál. „Jsem jen někdo, kdo pro vás má upřímná slova.“ Dokonce i prokvétající šediny ve vlasech a vousech působily záměrně. Jeho pleť prozrazovala buď pravidelné dávky slunce, nebo měla přirozený tmavší odstín. Muž se obrátil směrem k obrazu. „V tomto díle je obsažen příslib dokonalosti. Zatím se však ještě neprojevila.“

Malíř se zajímal téměř výhradně o ženské modely. Přiznejme, že to bylo proto, že vyobrazování jejich delikátních postav znamenalo samo o sobě jakousi hru lásky... a nezřídka končívalo zcela klasickými rozkošemi. Ale co chtěl tento muž? Jeho lesklé černé oči působily sice laskavě – ale na dru-

hý pohled naháněly strach. Převést něco takového na plátno by bylo velkolepé.

„Poslechněte si moji radu,“ prohlásil muž přátelským, ale naléhavým tónem. „Naslouchejte jen sám sobě. Pracujte na tomto obraze, dokud ho vy sám nebudete považovat za dokonalejší!“

„Milý pane, myslím, že to je moje věc.“

Muž na něho chvíli hleděl takovým způsobem, až malíři naskočila husí kůže. Nakonec se usmál. „Samozřejmě.“ Zvedl ukazováček. „Ale kdybyste to chtěl vzdát, zase si promluvíme.“

Malíř zmateně potřásl hlavou. To měla být hrozba? Slova zněla tak laskavě, jako kdyby mu snad blahopřál k narozeninám.

„Jde o obličej té ženy,“ pošeptal mu ještě muž přes rameno, aniž by se otočil. Poté zmizel v davu.

Malíř se chtěl opět věnovat svému obrazu, když si povšiml urostlého, ramenatého mladíka, jenž se na něho upřeně díval.

Stál snad tenhle muž během jejich rozhovoru za nimi? Každopádně ze sebe nevydal ani hlásku.

Chtěl zrovna něco říct, zeptat se ho, co mu leží na srdci, když tu se obr záměrně velmi pomalu otočil a jako stín sledoval malířova konverzačního partnera.

Cizinec si na výstavu očividně vzal i svého tělesného strážce. Malíře nenapadlo žádné rozumné vysvětlení, proč by něco takového bylo nutné, leda že by chtěl něco dát na odiv... a sice svou *moc*.

Ještě nějakou dobu se snažil mezi návštěvníky výstavy najít toho zvláštního muže a jeho tělesného strážce, avšak neúspěšně. U vystavených maleb se tísnilo až příliš mnoho lidí, mezi nimiž s úžasou hbitostí manévrovali číšníci a nabízeli jim šumivé víno.

Místo toho jeho pozornost upoutala žena na druhém konci sálu. Pohybovala se směrem k východu. *Pokradmu*, řekl by malíř. Její hedvábné šaty v barvě lesní zeleně s decentním

krajkovým lemem i její hrdá postava svědčily o dostatečném finančním potenciálu, díky kterému sem byla pozvána. I tak se ale plížila podél zdi jako nějaká zlodějka, jež chce využít vhodný okamžik, aby... no, nic víc než obraz se tady ukrást nedá, leda že by tomu nebo onomu pánovi stihla vytáhnout z kapsy peněženku...

Žena se otočila. Její tvář, orámovaná světlými vlasy, vypadala přitažlivě, čerstvě jako malé slunečnice v zahradě, které tak rád maloval. Tvář, jež by mohla okouzlit každého muže, i přes jasně patrný strach.

Žena se vydala po schodech a zmizela. Škoda, býval by si dal říct, pokud by šlo o menší flirt. Obzvlášť proto, že dámy, které tu zůstaly, působily vesměs poněkud bezkrevně.

Chtěl se právě obrátit ke svému obrazu, když vzduch prořízl ostrý výkřik. Smích i veškerý hovor okamžitě umlkly.

Dav se rozpohyboval. A muž pak uviděl číšníky, jak cosi přinášejí. Sálem se začaly ozývat výkřiky hrůzy a děsu.

Malíř přimhouřil oči, když kolem něj číšníci proběhli. Nesli zcela nehybnou postavu tělesného strážce, který se nad ním ještě před malou chvílí hrozivě tyčil. Nyní ovšem nejevil sebemenší známky života.

První kapitola

Slečna doktorka

Tilde byla mrtvá.

A bylo to docela jisté. Čím víc si Fanny snažila namlouvat, že ji brzy uvidí, úplně zdravou a bez úhony, tím víc prostoru si ta myšlenka v její hlavě získávala. Přitom ještě před několika málo dny věřila tomu, že ona i její nejlepší přítelkyně vyvázly sice otřeseny, ale živé – a už se jim nemůže nic stát. Pokoušely se totiž objasnit tajuplnou sérii vražd a při tom se zapletly do záležitostí jednoho z nejnebezpečnějších mužů ve městě.

Tento muž, hrabě Waidring, na jehož ples se obě přítelkyně vplížily pod falešnými jmény, je od té doby hledal – alespoň pokud bylo Fanny známo. Jenže pak se dlouhou dobu nic nedělo, takže se začaly opět cítit bezpečně. Jaká osudová chyba!

Fanny potřásla hlavou. Už uběhly čtyři dny od té doby, kdy chtěla svou nejlepší přítelkyni navštívit v jejím domě ve městě. Začalo to být divné, hned co vystoupila z drožky. Naproti ní šel nějaký divný člověk, nadzvedl klobouk a pozdravil ji: „Zdravím, paní doktorko Goldmannová!“ Ona ovšem neměla sebemenší tušení, o koho šlo. A po chvíli zjistila, že domovní dveře jsou jenom přivřené.

Fanny zavolala na Tilde, ale naproti jí přišel jenom kamarádčin kocour Princ a s žalostným mňoukáním se jí začal otírat o nohy.

Uplynulo několik minut. Poté našla Waidringův dopis. Dopis, jehož horní okraj byl zmáčen krví a jehož slova se jí přímo propálila do paměti.

Vážená paní doktorko Fanny Goldmannová,

pokud Vás snad mezitím napadlo, že byste mi mohla uniknout, omlouvám se, že jsem ve Vás vzbudil falešné naděje. Mně neunikne nikdo.

Vy máte něco, co je pro mě drahé, a proto jsem si já vzal něco, co je drahé Vám. Jak jsem Vám sdělil již při našem prvním setkání, už dávno patříte mně! A to je, má ctěná lékařko mrtvých, teprve začátek. Hra začíná!

*V nerozlučném poutu
hrabě M. A. Waidring*

Jen co si dopis přečetla, nemohla se už ani pořádně nadechnout. Ihned jela za Maxem, který okamžitě zahájil vyšetřování. Od té doby se však nic nestalo. Vůbec nic. Proto nyní seděli na strážnici a vedli osobní rozhovor s příslušným policistou, který působil více než skepticky.

„Vy tedy tvrdíte, že vaše přítelkyně zmizela, a domníváte se, že ji zabil hrabě... *Weydrich?*“

„Waidring,“ opravila Fanny tiše jméno hraběte.

„Hraběte Waidringa už jsme dříve interně vyšetřovali... před touto záležitostí. Spis jsem vám poskytl.“ Strážník vrhl na Maxe postranní pohled, jako kdyby to byla spíš otravná moucha, nikoli kolega.

Byl to tentýž nadporučík, který už Fanny jednou vyslychal ohledně vražd v ústavu a vraha, kterého našla, společně s Maxem... společně s Tilde.

Měla pocit, že se to odehrálo už dávno, a přitom od té doby uplynulo jen několik týdnů.

„Je tohle dopis, o němž tvrdíte, že jste ho našla v domě slečny Waringové?“

Tvrdíte... To znělo, jako kdyby si to vymyslela. Zarážející na tom bylo, že si přesně tohle přála. Byla by raději, kdyby

ji považovali za hysterickou slečnu s pocuchanými nervy, jen když by pak mohla opustit strážnici a na ulici spatřit Tilde, jak na ni vesele mává.

Ta myšlenka jí vehnala slzy do očí.

„Ano,“ zašeptala.

Policista si zamračeně prohlížel dopis, jako kdyby ho snad viděl poprvé, přitom mu ho Max předal už před několika dny.

Podle všeho si ani vůbec nevšiml kapky krve na jeho horním okraji.

Jak by Waidringovy řádky určené Fanny působily, kdyby čtenář neznal celou historii, jež se za nimi skrývala?

Zdvořilost jím zvolených slov zakrývala jeho pravou krutost. Vzpomínka na večer, kdy se Tilde a Fanny pod falešnými jmény vplížily na jeho slavnost v Palais Coburg, aby zjistily víc o vrahovi a císařovnině hvězdě. Waidring si s Fanny pohrával, vydával se za žoviálního společníka a prozradil jí vše, co věděl. Až postupně se ukázalo, kým ve skutečnosti je – dokáže zařídit, aby na něm byli lidé co nejvíce závislí, a pak jim ukáže svou moc. S Fanny měl v úmyslu něco podobného, když se na ni vrhl – to bylo ovšem těsně předtím, než ho praštila mramorovým popelníkem a koplá do podbřišku.

Společně s Tilde pak uprchly, ani se neohlédly – doufaly, že falešná jména je dostatečně ochrání.

Snad se nemohly mýlit více! Instinkt Fanny napovídal, že nestvůra v podobě hraběte po nich nikdy nepřestane pátrat, ale podařilo se jí tento varovný hlas ozývající se v jejím nitru odsunout stranou.

Bože, všechno bylo tak *krásné*. Konečně dostala místo asistentky v oboru soudního lékařství, už nebyla jenom pomocnice při pitvách, která dělá lékařům služku. A Tilde... se konečně odvážila jít vstříc své vášni pro divadlo. Strávily nádherné večery s Fannyiným bratrancem Schlomem, maskérem a kostymérem v Burgtheatru. Ten využil svých konexí a pro Tilde z klobouku vykouzil stáž v divadle Theater in der Josefstadt – mohla tam pracovat jako asistentka režie. Fanny

svou přítelkyni ještě nikdy neviděla tak zářit jako v okamžiku, když se to dozvěděla.

Tilde na tohle místo ovšem pravděpodobně nikdy nenastoupí. Už psal Schlomo režisérovi? Pokud ano, jaká slova asi zvolil, aby vysvětlil, že ten nejúžasnější člověk na zeměkouli prostě zmizel?

Policista kýchl, až se mu zachvěl přerostlý knír – jinak nehnul ani brvou, zatímco dopis četl.

Dopis, ve kterém Waidring líčil, že si Tilde vzal navždy. A že Fanny je nyní jeho, úplně celičká. Samozřejmě to nemuselo skončit u Tilde. Ještě tu byl otec, Max, Schlomo...

Hra začíná.

Trvalo celou věčnost, než policista vzdychl a psaní položil na psací stůl.

„Viděla jste hraběte v blízkosti domu slečny Waringové?“

Fanny nejprve zakroutila hlavou, pak si na něco vzpomněla.

„Ale než jsem vešla dovnitř... všimla jsem si na ulici muže v klobouku. Pozdravil mě a oslovil jménem, přestože ho neznám.“

Policista si povzdychl. „Muž v klobouku?“

Fanny přikývla.

„Neznám žádného muže, který by se po ulici pohyboval bez klobouku.“

Mlčela.

„Podívejte, slečno...“

„Doktorko,“ zasyčel Max.

„Slečno doktorko.“

Copak si ji ten policista opravdu pamatuje jen tak matně? Vždyt musí vědět, že je tou lékařkou, která před několika měsíci pomohla rozkrýt ty neobvyklé *morfinové vraždy*.

Přisunul k nim list papíru, jako kdyby to byla nějaká přihláška, kterou Fanny špatně vyplnila.

„Myslím, že si z vás někdo ošklivě vystřelil.“

„Jak prosím?“ zašeptala Fanny. „Ta žena zmizela. Jak můžete říct, že si ze mě někdo vystřelil?“

Policista se naklonil nad stůl a pokusil se zatvářít co nejchápavěji.

„Samozřejmě mám pochopení. *Křehká slečinka*, která viděla některé skutečně hrůzostrašné věci – to s sebou nese následky. *Samozřejmě* to vámi otřásl.“

Při slovech *křehká slečinka* Fanny úplně ztuhla. Cítila, jak ji Max na uklidněnou pohladil po ruce.

„A protože vaše pozorování napomohla jednomu policistovi při odkrývání určitých zvěstev, máte teď nervy napjaté k prasknutí a za každým rohem vidíte ty nejstrašlivější zločiny. No a pak si přijde nějaký floutek a strčí vám pod nos tohle psaní, dokonce mu tam ukápně trocha krve. Není se co divit, že vás to tak vzalo.“

Fanny se rychle nadechla.

„Se vší úctou, nadporučíku Reiterere,“ předešel ji Max. „Já jsem rovněž přesvědčen, že se jedná o zločin. Pohřešovanou je slečna Mathilde Waringová, velmi blízká přítelkyně paní doktorky Goldmannové. A jak už bylo řečeno, podezřelý nevypadá, že by měl úplně čistý štít. Navrhují obviněného vyslechnout a pátrat na jeho pozemku po stopách... ehm... slečny Waringové.“

„Dobře mě poslouchejte. V tomto případě není žádný podezřelý. A i kdyby byl, dokážete si představit, že bychom zadrželi tak významného šlechtice? Museli bychom se připravit na výslech úředníků z Hofburgu... Díkybohu nepřipadá nic z toho v úvahu. Jak jsem říkal, jde o nedorozumění. Nic než drobný žertík.“

Dřív než tomu stačil Max zabránit, vyskočila Fanny a bouchla dlaní do stolu nadporučíka Reiterera.

„Pak mi vysvětlíte, kde moje přítelkyně je!“

Hrudník se jí zběsile zvedal a zase klesal. Kdyby ji teď zatkli, aspoň by bylo jasné, že to není žádná *křehká slečinka*.

Reiterer se opřel, vzhlédl k ní a sundal si brýle. „Poslouchajte! Řeknu vám jednu věc.“ Zvedl ukazováček. „Jestli se budete takhle chovat, nikdo si vás nevezme!“

Fanny zaskučela, ale Max ji co nejjemněji přiměl, aby se opět posadila.

Vskutku... Vztek se dal snést lépe než zoufalství.

„Co máte v úmyslu v této věci podniknout? Ta žena zmizela,“ chtěl vědět Max. Jeho hlas zněl možná klidně, ale Fanny v něm vycítila napětí. Celá záležitost mu byla stejně tak málo jedno jako jí.

„Nic!“ odvětil Reiterer vynervovaně. „Kdybyste mě *projednou* nechal dokončit myšlenku a neustále mě nepřerušoval, inspektore Meisele, už byste dávno chápal, proč tuhle věc posuzuji trochu s nadhledem.“ Opět si nasadil brýle a přes jejich okraj hleděl střídavě na Maxe a na Fanny.

„Víte, taky jsem dostal dopis!“ vysvětlil.

„Jak prosím?“

Zvedl ruce, jako by chtěl zabránit Fannyině nevoli.

„Po vašem oznámení jsme si *samozřejmě* zjistili informace a kontaktovali jsme rodiče pohřešované.“

Nadporučík otevřel koženou složku ležící na stole a chvíli v ní listoval.

Tildiným rodičům, kteří pobývali neustále někde v lázních a prakticky se nezdržovali doma, bylo nejspíš úplně jedno, co jejich dcera dělá nebo nedělá.

„Ve svém psaní rodiče potvrzují, že přednedávnem obdrželi od dcery dopis. Byli tak laskavi a sdíleli s námi telegramem obsah toho dopisu. Originál je ještě u rodičů, ale nemá jí pochyb, že se jedná o rukopis jejich dcery.“

Dopis? Fanny došla slova. Co si pamatovala, psala Tilde rodičům jen velmi zřídka. I proto, že většinou ani přesně nevěděla, kde se zrovna nacházejí.

„Dopis nese datum 15. června 1908.“

„Den před jejím zmizením,“ hlesla Fanny. „Předešlý den jsme se viděly naposledy.“

„Budu citovat,“ pronesl Reiterer a odkašlal si.

„*Nejmilejší maminko, nejmilejší tatínku, doufám, že se těšíte pevnému zdraví. Pišu vám, protože mám také v úmyslu*

vycestovat. Určitě budu pryč několik měsíců. Nemusíte si dělat starosti, protože se vždy ubytuji u příbuzných nebo v hotelích s nezpochybnitelnou pověstí, v nichž už jste bydleli i vy. Svou cestu započnu v Terstu. Další průběh budu plánovat cestou. S láskou, vaše Mathilde.“

Fanny zakroutila hlavou. „To nepsala ona.“

„Její rodiče tvrdí něco jiného.“

„Pak neznají svou vlastní dceru.“

„Fanny!“ zasyčel Max, ale ona už se nemohla ovládnout.

„Od té doby, co umí psát, se ještě nikdy v žádném dopise nepodepsala jako Mathilde. Nikdy by neodjela na delší dobu, aniž by mi o tom řekla. Ten dopis je podvrh!“

„No dovolte?“

Fanny stiskla rty. „Má v hrsti i ji. A vy toho zločince ještě kryjete!“

Nadporučík zrudl vzteky. Vskočil tak rychle, že překotil židli. „Tak ale dost už!“ zařval. „Myslíte si, že já budu tancovat, jak vy budete pískat? Meisele, odvedte si tu hysterickou ženskou, nebo stráví noc v cele.“

„Samozřejmě, pane nadporučíku,“ odvětil Max rychle. „Prosím odpusťte jí, je jenom znepokojená.“

Vzal Fanny za loket, přitáhl si ji a odvedl od nadporučíka, stále ještě chrlicího nadávky.

„Zbláznila ses?“ zasyčel Max, když ji vyváděl ze strážnice na rušnou Josefstädterstraße. Jasně sluneční světlo Fanny na okamžik oslepilo. K uším jí dolehl klapot kopyt a zpěv bezdomovce, který rovněž vyloudil několik utrápených tónů ze své tahací harmoniky. Na chvíli skutečně zadoufala, že na opačném konci ulice zahlédne Tilde. V jedněch z jejích barevných šatů, jak na ni radostně mává.

Ale nikdo tam nebyl. Možná tam už nikdy nikdo nebude.

Maxovy šedivé oči ji zkoumavě pozorovaly. Tmavá policejní uniforma s černou lesklou helmou mu sice slušela, ale zároveň v ní vypadal trochu cize.

„Čeho myslíš, že dosáhneš, když budeš urážet policistu ve službě?“

Fanny se mu vytrhla, zajiskřilo jí v očích. „Ne míň, než čeho dosáhneš mlčením. Ví, že máme pravdu, ví, že ji unesl, ale chce to ututlat!“

„Nemusí to tak být,“ odpověděl Max. „Možná je to jenom lenoch. Waidring má svoje špehy na každém rohu, to ale neznamená, že mu patří úplně každý.“

Fanny na okamžik zavřela oči. „Policie nám nepomůže... stejně jako minule.“

„Posledně jsi ji dokonce ani nepožádala o pomoc, měla jsi strach, že se přijde na tvoje tajné pitvy,“ připomněl jí Max.

„A měla jsem pravdu, tvůj kolega Kaltenecker nebyl důvěryhodný ani za mák.“

Max chtěl něco odpovědět, ale pak ji prostě jenom vzal do náručí. Líbilo se jí to. Na okamžik jako by zapomněla, co se stalo s Tilde.

„Mohla jsem ho zabít,“ zašeptala Fanny po chvíli. „Když přede mnou ležel bezvládný v Palais Coburg. Byl bezbranný. Ale nenapadlo mě to.“ Něco se v ní zatvrdilo. „Kéž bych to bývala udělala. Nikdo by ho nepostrádal a Tilde...“ Nemohla pokračovat.

„Co se stalo, stalo se,“ pronesl Max. Fanny byla příjemně překvapená, že se nepokusil jí vemlouvát, že bylo správné nechat Waidringa naživu. „A neunesl bych, co by se pak dělo s tebou.“

Takže přece jen došlo na chlácholení. Fanny se pomalu vymanila z jeho objetí. „Ty víš, že tahle historie ještě neskončila. Nechal zmizet Tilde, aby mi ukázal, že mu patřím, že mi může všechno vzít, pokud bude chtít.“

„Snažil se s tebou spojit?“

Fanny zakroutila hlavou. To se k Waidringovi hodilo, že ji nechával v nejistotě, a tím jí dával ještě více pocítit svou moc.

„Jednou to udělá. A já podruhé už stejnou chybu neudělám.“

„Fanny.“ Zdálo se, že Max hledá správná slova. „Co si myslíš, jako křehká... Chci říct, jak chceš nad Waidringem vyhrát? Vždyť tě zabije.“

Max měl samozřejmě pravdu, ale v tu chvíli jí to bylo jedno. Nemohla toho muže nechat jen tak odejít, když nikdo jiný nechtěl hnout prstem.

„Pojď, dáme si někde kávu,“ navrhl Max. „Třeba v kavárně *Korb*, kde jsme se seznámili.“

Na okamžik nemohla jinak než mu úsměv opětovat, a představa, že tam s ním sedí a on ji drží za ruku, ji zahřála u srdce. Ale pak pomyslela na Tilde. Zamiluje se ještě někdy, bude se ještě někdy smát nebo s ní pít kávu?

„Já nemůžu... Ještě nejsem připravená.“ Fanny sklopila pohled.

Max se zatvářil téměř utrápeně. „Já vím, jaké to je, když ti pomsta nedá spát. Nevede to ale k ničemu dobrému.“

Fanny pozvedla pohled. „Uvidíme...“

Když se obrátila, na okamžik měla dojem, že v postranní uličce vidí postavu v tmavém oblečení a s bílou maskou. O vteřinu později už tam nebyla. Možná se opravdu zbláznila a všechny ty hrozné věci, které se jí právě děly, si jenom namlouvala.

Kéž by tomu tak bylo...

„Ty teda vypadáš nevrle,“ poznamenal Franz, když vstoupila do pitevny, zavazovala si zástěru a beze slova začala vydávat nástroje z dřevěných polic u stěny. „Přitom tohle je přece moje úloha.“

„Všechno v pořádku,“ odpověděla krátce. Ráda by Franzovi řekla o Tildině zmizení, ale práce byla jediným místem, kde dokázala svému smutku uniknout.

„Máme něco nového?“ zeptala se.

Franz zakroutil hlavou. „Ty duelanty ze včerejška už odnesli. Mám ale možná něco, kvůli čemu bys nemusela být tak mrzutá.“

„A co to je?“

„Ziehlovo-Neelsenovo barvení té dýchavičné madam z minulého týdne!“

Fanny vzhlédla. „Ty jsi obarvil její gangrenózní plíce?“

Pitvali tu starší dámu před několika dny.

Vypadla z okna svého honosného paláce a nepřežila to. Při pitvě zjistili, že měla zlomenou páteř, roztržštěnou pánev a vnitřní krvácení. Spadla na záda, ale jestli ji někdo strčil nebo jestli na svém krásném balkóně prostě jen uklouzla, to se pitvou zjistit nedalo. Soudní lékařství bohužel nepřinášelo odpověď na každou otázku – tentokrát ale našli aspoň zajímavý nález na plicích. Důvodem bylo, že dýchací orgán byl posetý oblastmi odumřelé tkáně, takzvanými granulomy, takže Fanny s Franzem se domnívali, že šlo o souchotiny. Chtěli připravit tkáňové řezy a ty obarvit, aby zjistili, zda měli pravdu. Ale že tu práci navíc udělá Franz sám, to si nemyslela. Byl to její nejoblíbenější kolega, jediný, který ji něco naučil, dokonce i dříve, když ještě byla *holka pro všechno*. Jeho kolega doktor Valdéry se k ní i teď choval jako ke služce. Profesor Kuderna, ředitel ústavu, ji ignoroval. A jediný nynější pomocník při pitvách Gert, vyučený řezník, sice Fanny rád vyprávěl historky z jatek, ale nikdy by ho nenapadlo, aby jí asistoval.

„Ach, očička se nám přece jenom rozzářila!“ zakřenil se Franz.

Poprvé za dnešní ráno se na něho podívala pozorněji. Rozcuchané vlasy mu stály na hlavě jako vždycky, ale jeho košile, zástěra, dokonce i obličej... Všechno bylo pokryto bezpočtem jasně červených teček. Fanny nejprve myslela, že je to krev, ale tahle barva byla rozhodně o dost světlejší.

„Jak to vypadáš?“ směla se.

„To barvení není úplná hračka,“ postěžoval si Franz. „Řezy se musí zahřát, protože jinak se mykobakterie, které tuberkulózu způsobují, neobarví. Spálil jsem se a převrhl kyvetu s fuchsiovou červení. Takže teď vypadám jako pstruh potoční.“

„Ne každému by to takhle slušelo,“ škytala Fanny smíchy. Smích jí dělal dobře. „Ukážeš mi ty řezy?“

„Pro mě za mě, ale už se mi nesměj!“

„Samozřejmě že ne.“

Komora s mikroskopy se nacházela v horním patře ústavu, kam se Fanny dostala jen zřídka. Z velké části sloužila místnost jako sklad a prostor pro sbírku preparátů. Protože se lidé o soudní lékařství začali zajímat až po velkém požáru divadla Ringtheater před více než dvaceti lety, byla sbírka odpovídajícím způsobem malá – nedala se srovnat s patologickou sbírkou v protější Věži bláznů.

Když vcházeli, dveře zavrzaly. V komoře stály dva lesklé mosazné mikroskopy z dílny Carla Zeisse. Jednalo se o skutečně podivuhodné přístroje s automatickým osvětlením. Profesor Kuderna se spíše zdráhal za vybavení ústavu utrácet, v tomto případě se však nenechal zahanbit. Mikroskopy byly také zřejmě hlavním důvodem, proč nerad viděl, že se Fanny zdržuje v horním patře. Skutečně směla tuto místnost poprvé navštívit až poté, co nastoupila na místo asistentky před pár týdny – a Kuderna měl stejně řeči.

„Na nic mi tam nahoře nesahejte, slečno Goldmannová. Ty přístroje jsou až příliš drahé na to, abyste mi je zničila.“

Oslovení *slečno* ostatně znamenalo malé zlepšení. Dříve ji i přes její doktorský titul oslovoval převážně *sestro Goldmanová*. Nebylo to ani tak, že by ji povýšil dobrovolně. Fanny tomu zkrátka musela trochu dopomoc. Během svého pátrání spojeného s *morfinovými vraždami* se Fanny, převlečená za muže, dostala až do nevěstince – a tam narazila na profesora, který se v tu chvíli nacházel ve velmi choulostivé situaci.

Mikroskopy začaly lehce bzučet, jak Franz zapnul osvětlení. Otevřel složku, v níž se v naprostém zmatku vršily malé skleněné destičky.

Fanny se na Franze zadívala mnohomluvným pohledem. „Pak ti je srovnám.“

Franz pokrčil rameny a vytáhl několik sklíček, na nichž byly vidět řezy orgánů, a připravil je do svého i Fannyina mikroskopu.

„Prostě kruť tím kolečkem, dokud to neuvidíš ostře,“ poradil jí.

Fanny si sundala brýle na čtení a podívala se do okuláru.

Na mnoha místech rozpoznala zdravou plicní tkáň s plicními sklípky, alveolami, které byly vystlány tenkou vrstvou buněk. A pak je našla: granulomy. Mrtvou tkáň obklopenou několika vrstvami imunitních buněk. Tímto způsobem se tělo pokoušelo ohraničit infekci, možná to byl i důvod, proč tuberkulóza neboli souchotiny přicházela tak plíživě.

„Vidíš je?“ zeptal se Franz.

Fanny nemusela hledat dlouho. Zbarvení bylo neuvěřitelné. Viděla červenofialové tyčinkovité struktury, mnohem, mnohem menší než buňky uvnitř granulomů.

„Ano,“ zašeptala. „Mykobakterie. Měli jsme pravdu!“ Nevěřičně zakroutila hlavou. „Já... já myslím, že to je poprvé, co vidím bakterie.“ Pohlédla na Franze. „Miluju vědu!“

„Tak jsem se s tím aspoň nepatlal zbytečně,“ zamumlal.

„Jsou nádherné!“

„Ne, pokud by se ti chtěly usadit v plicích...“

Někdo rozrazil dveře. Fanny se nesmírně lekla. Vousy a obočí profesora Kuderny se třásly – jasná známka toho, že bude následovat záchvat vzteku.

„Proč...“ zavrčel a jen s námahou se ovládal, „... se soudní lékař ve službě skrývá se ctěnou slečnou Goldmannovou tady nahoře, když dole čeká policie s obětí vraždy, až jim NĚKDO KONEČNĚ OTEVŘE DVEŘE?!“

Jeho řev se odrážel od stěn komory, až Fanny bolelo v uších.

„My... milujeme vědu?“ zkusil to Franz. Fanny si přála, aby mlčel.

„Oba mi děláte OSTUDU!“ zařval Kuderna a otočil se k Fanny. „A vám jsem přece důrazně zakázal, abyste se těch mikroskopů třeba jenom dotkla.“

Fanny nemohla jinak. Zahanbeně sklopila pohled. Od té doby, co ho načapala v nevěstinci, viděla v duchu jeho vejčitou postavu úplně nahou. Snad mu to nebude muset připomínat, aby si tohle místo udržela.

„Už jdeme, pane profesore!“ špitla.

„Když to musí být!“ vrčel Franz.

„Vy ne, kolego Wildere, vy vypadáte jako klaun, co právě zamordoval svini.“

„Taky se tak cítím.“

„Vy jste...“

„... ostuda. Já vím. Fanny, půjdeš tam, prosím?“

Fanny proklouzla kolem profesora Kuderny, který ještě stále častoval Franze nadávkami – ten si to ovšem nechal úplně v klidu líbit. Franz býval sice občas mrzutý, ale Kuderna mohl být zatraceně šťastný, že tady vůbec pracoval. Profesor se žádné mrtvolky nedotkl už celou věčnost a věnoval se pouze psaní své knihy, zatímco doktor Valdéry spíše usiloval o to, aby se jeho jméno vyskytlo v co nejvíce odborných člancích, místo aby ho zajímala věda, která se za nimi ve skutečnosti skrývala.

Na schodech si Fanny třela tváře – cítila se právě tak živě, jako už dlouho ne, ode dne, co zmizela Tilde. Úplně úžasné.

I to ti může vzít, když bude chtít.

Zhluboka se nadechla a vydechla. Ani ten nejskrytější kousíček jejich života nebyl v bezpečí od té doby, co Waidring zjistil, kdo byla ta tajemná dáma, která ho srazila k zemi.

Zítra může zmizet Franz a ona v práci najde dopis od Waidringa, což její podezření potvrdí. I když Franz by nemusel být nutně první, na koho si Waidring bude chtít posvítit. Její otec... nebo Max.

Měla dojem, že se jí stahuje hrdlo, jak pomalu, ale jistě propadala panice. Opětovné zvonění policistů u vstupních dveří ji vytrhlo z černých myšlenek.

Fanny otevřela dveře a zadívala se do kulatého obličje inspektora Slance.

„Dobrý den, pane inspektore,“ pozdravila opravdu s radostí.

„Paní doktorko Goldmannová!“ Slanec se k ní vždycky choval přátelsky a s úctou. Jeho dřívější kolega Kaltenecker ovšem o poznání hůř. A sešlo se hned několik důvodů, kvůli nimž – slušně řečeno – bylo zcela nevhodné, aby Kaltenecker dále pracoval jako inspektor u policie.

„Nový kolega?“ zeptala se Fanny, když uviděla mladého policistu, který právě otvíral zadní dveře vozu, s nímž sem přijeli.

„Ano, úplný nováček, paní doktorko,“ odpověděl Slanec.

Sotva mladý policista dveře otevřel, vyklouzla ven nosítka s obrovskou mrtvolou a narazila do jeho holeně.

Mladík vyjekl bolestí a pak nosítka zvedl.

„Pomůžu mu,“ prohlásil Slanec, běžel ke kolegovi a pomohl mu nosítka z vozu vyndat.

Mrtvola byla obrovská. Muž ve fraku, který by měřil snad dva metry, kdyby se postavil.

Slanec s mladým kolegou ho sotva unesli, namáhavě se i s nosítky sunuli směrem ke vchodu.

Fanny uskočila ke straně a nechala je projít. Do nosu jí stoupla dráždivá směsice hnilyby a kolínského.

„Inspektor Hufnagel, paní doktorko, k vašim službám,“ představil se mladík v rychlosti, když kolem ní procházel.

Chvilí se zdálo, že si na to sundá helmu, ale včas si to rozmyslel, neboť nosítka se nebezpečně zakymácela.

Usmála se na něj, což ho viditelně znejistilo.

„Kde ho našli?“

„Přímo na výstavě *Kunstschau*, dokážete si něco takového představit?“

Fanny si mrtvého zběžně prohlížela, zatímco následovala oba policisty po schodišti nahoru. Levou stranu límce měl nasáklou krví, ale zase ne tak moc. Jinak nic zvláštního nenašla.

„Personál ho našel, jak sedí na toaletě.“

„To je místo, kde se vraždí běžně,“ poznamenala Fanny.

Rozhodla se, že se nebude policistů dál vyptávat, aby šetřili dech na výstup nahoru.

Pitevna byla opuštěná, když do ní Fanny s policisty vstoupila – profesor možná Franzovi dovolí sejít dolů až tehdy, kdy policisté odejdou.

Se supěním mrtvolu zvedli a převalili ji na nejbližší stůl.

Slanec si utřel pot z čela a na vyklenutém bříšku si uhladil uniformu.

„Tak... kolego, dej paní doktorce příkaz k pitvě.“

Ve tváři mladého policisty se rozhostil čirý děs. „Já... já jsem ho nechal...“

„Tak ho přines, okamžitě!“ Mladík odběhl. Slanec se usmál: „Je mi o poznání milejší než Kaltenecker.“

„To naprosto chápu,“ odvětila Fanny.

„Pochází z rozvráceného prostředí, chudák, ale bůh ví, jak moc se snaží, aby z něho něco bylo.“

„Pak mě těší, že narazil na někoho, kdo to s ním myslí dobře!“

„Aspoň se o to snažím.“

„Několik týdnů jsem vás neviděla, měl jste dovolenou?“

Slanec svěsil hlavu a vyhnul se jejímu pohledu. „Ne, bohužel nic radostného... Zemřel mi nečekaně bratr, víte? Musel jsem pomáhat vyřídit jeho záležitosti.“

„To mě mrzí, chápu, jak to musí být těžké.“

Na okamžik se zdálo, že se mu zaleskly oči. Fanny natáhla ruku, aby se dotkla jeho ramene, ale on náhle zatleskal. „Teď jsem ale zpátky.“ Donutil se k úsměvu, který Fanny opětovala.

„Řeknete mi něco k našemu hostu?“

„Moc toho není,“ odpověděl Slanec. „Údajně se jmenuje Helmut Anka, to aspoň stojí na pozvánce. Ale přesně tam se celá záležitost začíná zamotávat. Pana Anku nikdo na vídeňské umělecké scéně nezná.“

„Nevypadá jako malíř,“ připustila Fanny při pohledu na Ankovu rozložitou postavu. „Možná tam byl ze zájmu... nebo někoho zastupoval?“

„To je možné, my ani nevíme, jak se dostal k pozvánce. Nikdo z organizátorů ho na seznamu neměl.“

„To je dost zvláštní. A našli ho na záchodech?“

„Ano, na jedné z toalet. Nějaký číšník odtamtud viděl vytékat krev, otevřel dveře... a tam seděl.“

Fanny se dotkla mužova krvavého límce a trochu ho stáhla. Byla to bodná rána, ale tak jemná, že by si jí člověk bez vši té krve kolem hned tak nevšiml.

„Zdá se, že ho tam nejmíň jeden člověk znal,“ zamumlala Fanny.

Mladý inspektor Hufnagel se celý udýchaný vrátil do pitevny a předal Fanny příkaz k pitvě.

„Děkuji vám! Předáme zprávu, jak nejrychleji to bude možné!“

„Také děkuji, paní doktorko,“ pronesl Slanec a na okamžik si sundal helmu. „Nezapomeň na nosítka,“ utrousil směrem k Hufnagelovi, který stále nemohl popadnout dech.

O chvíli později se Fanny ocitla s mrtvým sama.

„Takže, pane Anko,“ vzdychla Fanny. „Špatný den, řekla bych.“

Nějak jí připadalo obtížné si představit, že to byl za života milý člověk. Cítila se kvůli tomu špatně, protože tahle domněnka vznikla pouze na základě jeho zevnějšku. Ustupující čelo, zplihlé vlasy a čelist tak mohutná, že snad mohl žvýkat cihly. Ještě jednou se dotkla límce u košile. Něco tam zašustilo. Fanny odtamtud zmateně vytáhla malý kousek papíru, který zůstal jako zázrakem nezakrvácený.

Fanny si narovнала brýle a sraštila čelo.

Jeden ze tří. Žádný není sám.

Co to mělo znamenat? A hlavně, proč měl tenhle útržek papíru za límcem? Lístek složila a zasunula si ho do kapsy u zástěry.

„Tak, doufám, že už tady není nikdo, kdo by se při pohledu na mě mohl urazit,“ prohlásil Franz, když vešel do sálu. Využil čas, aby se umyl a vzal si čistý plášť. Fanny si ale všimla ještě několika červených stříkanců pod jeho uchem.

Sdělila mu, co jí všechno Slanec o mrtvém prozradil, a on si zatím prohlédl příkaz k pitvě.

„No, takže...“ Tleskl do dlaní. „Jde se na šmikáníčko!“

Druhá kapitola

Živá játra

Mrtvého svlékli a provedli vnější ohledání. Stupeň posmrtných skvrn a posmrtné ztuhlosti společně s nízkým stupněm rozkladu odpovídaly Slancovým údajům. Toho muže nejspíš opravdu zavraždili na *Kunstschau*.

Příčinou smrti byla jednoznačně bodná rána na krku. Červenavé zbarvení kolem znamenalo, že se většina krve vylila do tkání, a ne ven z těla.

„Jak ohleduplné,“ poznamenal Franz. „Pracovníci úklidu vrahovi poděkují.“

Nůžkami a skalpelem začal obnažovat průběh bodné rány. Choulostivá práce, kterou by Fanny ještě neovládla, ale zaznamenávala si každý sebemenší pohyb rukou.

„Bodný kanál je bezvadný,“ prohlásil Franz. „Útok musel být rychlý a cílený, jinak by oběť dala hlavu na stranu a vražedná zbraň by způsobila mnohem četnější a složitější zranění. Bylo to přesné. Bodni a jdi.“

„Kanál je tak malý,“ všimla si Fanny. „Co to mohlo být? Pletací jehlice?“

„Možná je o kapánek tlustší.“

Sledovali cestu bodné zbraně, která elegantně proklouzla kůží a tukem mezi krčními svaly takzvaným krčním svalovým žlábkem a následně prorazila krční žílu, krkavici a průdušnici.

„Ten už to měl nejspíš za sebou dřív, než zjistil, kdo byl vrah. Gert mi vyprávěl, že přesně na tomhle místě na krku zapichují prasata,“ pronesl Franz a kroutil hlavou. „Už nikdy nepůjdu domů bez obav.“

Fanny načrtla několik skic a položila je ke svým poznámkám. Později, až bude psát zprávu, pomohou jí si na vše potřebné vzpomenout.

„Tak,“ pokračoval Franz. „Kritickou část máme za sebou. Zbytek patří tobě, slečno asistentko.“

„Chceš říct, že můžu sama...“

„Jistě, jinak bys to stejně udělala, ale tajně.“ Mrkl na ni. „Já zatím začnu se sepisováním zprávy.“ Vytrhl jí skici a poznámky z ruky a odkráčel z pitevny.

Fanny počkala, až bude pryč, pak nadšeně zatleskala, odkašlala si a na chvíli se zamyslela.

Průběh pitvy už by dokázala odříkat i ze spánku. Ale to neznamenal, že by během praxe nenasávala každičký detail, jako kdyby to byl elixír života.

„Jdeme na to, pane Anko. Podíváme se, jestli byste nám mohl ještě trochu pomoci.“ Nasadila si rukavice a povzbudivě se dotkla mrtvého na rameni.

Užívala si každý krok, především proto, že nemusela spěchat, protože ji nikdo nemohl načapat.

Otevření tělních dutin proběhlo hladce. Fanny se tak soustředila na práci, že na všechno ostatní zapomněla. Tenhle pocit během práce milovala víc než cokoli jiného, ten klid, soustředění na to, co jí nebožtík poskytne za informace. Mrtvý Helmut Anka byl ovšem poněkud zdrženlivý, co se informací týkalo. Srdce měl úplně normální a zdravé. Podle barvy plic poznala, že byl příležitostný kuřák. Fanny ještě nikdy nepitvala tak svalnaté tělo. Kolegové z anatomie by si určitě přišli na své – nechali by studenty vypreparovat každý sval, každý nerv a každou cévu, aby toto vše zachovali jako exponáty.

Jenom jeden orgán byl Fanny podezřelý. Tak nějak se nehodil ke zbytku těla Helmuta Anky, které přímo kypělo zdravím. Byla to játra.

Zamračeně je prohmatávala. Játra byla nateklá, jako kdyby se v nich městnala krev nebo nějaká tekutina. Zároveň byla

protkána tvrdými vlákny pojivové tkáně, jak bylo často vidět u těžkých pijáků.

Přitom ten muž abstinoval minimálně několik hodin před smrtí. V žaludku měl jen vodu.

Játra odebrala, zvažila je a zjistila, že jsou neobyčejně těžká – vážila kilo sedmdesát. Poté je odložila do jedné z připravených misek.

Odložený orgán bezradně pozorovala... zamrkala – a vyděšeně zalapala po dechu.

Játra se... *hýbla*. Fanny nevěřičně potřásla hlavou, ale nemýlila se.

Orgán se pohnul tu na jednu, tu na druhou stranu, jako kdyby se nemohl rozmyslet, kterým směrem by se nejlépe dostal z misky ven.

Fanny nebyla nějakou chvílí mocna slova, až nakonec zvedla ukazováček. „Ne-necháš toho!“ zakoktala.

Její příkaz ovšem nechala játra bez povšimnutí. Fanny sáhla po skalpelu a orgán si jednou rukou přidržela. Pod rukou cítila, jako kdyby se játra prohrabávali malí krtkové.

Stiskla rty a játra podélně rozřízla. V řezu se objevily vývody větších žlučovodů. A uvnitř těchto vývodů se něco pohybovalo.

Chvějícími se prsty uchopila pinzetu, zajela s ní do jednoho z větších žlučovodů a něco odtamtud vytáhla. To něco bylo asi tři centimetry dlouhé, bělavé a pod pevným stiskem pinzety se to zuřivě kroutilo.

Fanny si loktem narovнала brýle.

„Co to jenom pro všechno na světě je?“ vydechla.

Ta věc v pinzetě se rozhodla, že nebude odpovídat.

„Franzi?“ zavolala.

Po chvíli se v chodbě ozvaly jeho šouravé kroky.

„Už už jsem si dával zaslouženého odpoledního šlofička. Doufám, že máš dobrý důvod.“

Fanny se na něho otočila a natáhla k němu ruku s pinzetou.

Franzovy ospalé oči se okamžitě rozšířily tak, jak to u něho Fanny vídala jen zřídka. Sebral jí pinzetu a podržel toho svíjejícího se tvora pod lampou nad pitevním stolem.

„Neuvěřitelné!“ zašeptal. „Vždycky jsem ji chtěl spatřit.“

„Co prosím?“

„To je jediná?“

„Obávám se, že ne!“

Franz se krátce zasmál.

„Tyhle jsou dokonce ještě lepší než ty filcky minule,“ prohlásil. „Fasciola hepatica. Motolice jaterní. Obvykle je vídájí jenom veterináři.“

„Motolice?“

„Napadají většinou přežvýkavce... a jednou za uherský rok se to stane i člověku.“

Položil motolici stranou a začal se věnovat rozříznutým játrům. Šikovně vytahoval z chorobně zvětšených jater další parazity.

„Pro ně to byl ráj,“ poznamenal. „Dobře udržovaný dům, jehož stěny se dají požírat, a dostatek dámské společnosti.“

„Jak je jenom mohl chytit?“ divila se Fanny. „Nevypadá jako člověk, co by trávil čas s krávy a ovcemi.“

„Zajímavá otázka,“ zamyslel se Franz. „Musel pít z kravských žlabů nebo něčeho podobného a tím do sebe dostal larvy.“

„Hmm.“ Fanny nakrčila čelo a pak pomohla Franzovi nalozit motolice do alkoholu. Několik jich vložili do formalínu, aby z nich mohli později vyhotovit mikroskopické řezy.

Podivná mrtvola... a podivná vražda. V každém případě splnili svou povinnost a později o tom napíše zprávu.

Vraždou obra Helmuta Anky se Fanny zabývala ještě po cestě domů. Taková vražda musela být plánovaná, vrah tedy musel vědět, že Anka bude na *Kunstschau*. Ale jak to mohl vědět, když Anka nejspíš neměl se světem umění, s Gustavem

Klimtem, Otto Bauerem nebo Oskarem Kokoschkou, nic společného?

Přemýšlení o vraždě ji nakrátko rozptýlilo natolik, že téměř necítila tu zející ránu ve své duši. Byl teplý červnový večer, takový, jaký Tilde milovala. Určitě by ji pobízela k tomu, aby si spolu někam vyšly. Možná se někde koná nějaké venkovní představení, které by neměly minout, nebo koncert v zámeckém parku u Belvederu?

Nemáš důvod se ostýchat, Fanny, víš přece, že každý cizí člověk je potenciální přítel!

Byla to jedna z vět, kvůli které si leckdo mohl myslet, že je Tilde poněkud prostšího úsudku – ale jen tehdy, pokud ji ten někdo neznal. Fanny to považovala za výraz její srdečnosti. Tilde v sobě měla jistý druh laskavé bystrosti, s níž dokázala snadno vyvést z rovnováhy lidi, kteří ji považovali za naivní slečinku z dobrých kruhů. Jako tehdy, když bleskově přišla na to, že se pod Burgtheatrem určitě nachází vchod do takzvaného podzemního města, kam se posléze vydaly, aby zachránily Maxe.

Potrásla hlavou a stiskla rty.

Nebreč zase, Fanny!

Došla k bytovému domu v Josefstädterstraße, kde společně se svým otcem obývala byt v mezaninu. Ozámila mu, že Tilde zmizela, když jednou přišla domů s Tildiným perským kocourem Princem v náručí. I pro něho to byla těžká rána, protože Tilde je navštěvovala tak často, že mu byla blízká skoro jako vlastní dcera. Ale aspoň se nemusel zaobírat myšlenkami na to, že by Tildino zmizení byla jeho vina. Kdyby se Fanny tehdy nerozhodla se s ní vplížit na Waidringův ples, pak by...

Přestaň.

Tyhle myšlenky k ničemu nevedou. Jenom bolí. A plynutí času takovému přemýšlení nepomáhá, protože čas se z nějakého důvodu rozhodl, že se bude pohybovat jenom jedním směrem – byť H. G. Wells napsal tolik románů, kde to neplatí.

Jenom doufala, že dnes večer opět neskončí s pláčem v otcově náručí.

Ale když otevřela dveře od bytu, na okamžik měla dojem, že vstoupila do špatných dveří. Ze salonu se ozýval otcův hlasitý smích.

„Co...“

Fanny si pověsila klobouk a poslouchala, jak se otec pomalu přestává smát. Ucítla tabákový kouř, který se marně snažila rozehnat rukama.

„Já-já myslím, že... přichází.“

Od loňska, kdy prodělal mozkovou mrtvici, se otci mluví hůře než dříve, i když poslední dobou – co se pravidelně setkává s Maxovou matkou – dělá stále větší pokroky.

„Výborně.“

Fanny ztuhla. Otec jí neřekl, že by dnes večer očekával návštěvu. Bývala by poprosila kuchařku Grete, aby se zdržela, a ona sama by možná přišla o trochu dřív.

Hlas patřil jednoznačně muži. Jen velmi zřídka se stávalo, že by k nim do bytu přišel některý z jeho bývalých úřednických kolegů v důchodu. Raději se setkávali ve větších skupinách u jedné či více skleniček vína, zejména když se dalo sedět venku.

Procházela chodbou do jasně osvětleného salonu. Otec seděl u jídelního stolu, tváře mu po vínu zčervenaly, v koutku úst měl dýmku. Když Fanny vstoupila, otočil se k ní a pozvedl ruku na pozdrav. Naproti němu seděl elegantně oblečený muž, jehož černý plnovous byl už lehce protkaný stříbrem...

Waidring.

Fanny otevřela ústa, ale nevydala ani hlásku. Waidring se k ní rovněž obrátil a široce se usmál. V ruce držel hořící doutník a v prstech si s ním pohrával, jako kdyby jí chtěl připomenout, jak jí při jejich posledním setkání doutníkem popálil ruku.

S úděsem si přejela přes bělavou jizvu na hřbetu ruky, památku na toto setkání.

Oba muži vstali, Waidring rychle, otec o poznání pomaleji.

Hrabě se k ní přiblížil. Nevěděla, co se přihodilo. Vedle ní, na odkládacím stolku u křesla, ležel otcův otvírač na dopisy.

Spěšně sáhla po zbrani, ale Waidring ji chytil za zápěstí a políbil jí ruku, jako kdyby ji snad schválně natáhla, aby ji políbil, nikoli aby ho probodla.

„Dobry večer, slečno Goldmannová,“ pozdravil ji přátelsky. Hematom na jeho spánku už zcela vybledl.

Jen na něho zírala, zatímco on se pomalu narovnal a očividně si užíval její děs.

Nezapadalo to do sebe. Stejně jako v jejích nočních můrách, které ji ustavičně pronásledovaly a v nichž Waidring pronikal do jejího běžného života jako nakažlivá epidemie.

„Po-pozdrav,“ zasyčel na ni otec.

„Dobry večer,“ odvětila skoupě.

„Právě jsem vašemu otci sdělil nejnovější dobré zprávy, když jste ještě nebyla doma.“ Pomalu potáhl z doutníku, až se jeho konec červeně rozzářil.

Měla by křičet o pomoc, ale co by jí to přineslo. Jít mu po krku by bylo lepší.

Zdálo se, že otec i Waidring čekají na odpověď, ale ona žádou neměla. Jedinou vhodnou odpovědí by byl nůž na dopisy v jeho krku – ale Waidring si zrovna stoupl tak, že na zbraň nedosáhla.

„Ona to stále ještě nechápe, ta vaše zlatá holka,“ obrátil se k otci. „Gratuluji vám, stala jste se první stipendistkou Waidringovy nadace pro mimořádné ženy. Ze všech dam, které ve svém povolání podávají vynikající výkon, jste ve mně zanechala nejtrvalejší dojem.“ Jakoby náhodou si rukou pohládl spánek.

Otec stojící za Waidringem zafal ruce v pěst na znamení oslavného gesta.

„Stipendium?“ zopakovala Fanny. Waidring ji svým nečekaným výstupem úplně vyvedl z rovnováhy.

„Vaše žádost byla nesmírně inspirativní, plná odvahy a *vděčnosti* vůči lidem, kteří vás na této cestě podporovali.“

Okamžik na nic nechápající Fanny hleděl černýma očima, pak se usmál. „Promiňte, kde jsem nechal hlavu!“

Běžel zpátky do chodby a vrátil se s těžkou koženou aktovkou. Položil ji na odkládací stůl vedle křesla a otevřel ji tak, aby Fanny neviděla, co je uvnitř.

„Říkal jsem si, že když už mluvíme o ceně, hodila by se nějaká trofej.“ Vytáhl zlatou sošku krále valčíků Johanna Strausse a podal ji Fanny.

„Jeden z největších Vídeňanů pro neobyčejnou Vídeňanku. Doufám, že se vám líbí?“

Tak takhle ji chtěl mučit. Na jím pořádaném plese se totiž vydávala za zlodějku, královnu valčíků. Jako důkaz mu ukázala tuhle malou sošku Johanna Strausse, kterou našla u mrtvoly skutečného zloděje.

Fanny mu vzala sošku z ruky. „Je nádherná,“ odpověděla chladně. „Neměla bych se na ni dívat příliš často. Jinak budu na svůj výkon až příliš pyšná. Kdo si je příliš jistý sám sebou, padne rychle... a hluboko.“

„A tak skromná, to je nádhera,“ pronesl Waidring přátelsky. „Nyní přejdeme prosím k formalitám...“ Vrátil se k jídelnímu stolu a rukou ji přizval k sobě.

„Já-já se pomalu rozloučím, jdu do studovny,“ prohlásil otec a s námahou se zvedal ze svého křesla. Dařilo se mu stále lépe ovládat částečně zchromlou nohu.

„Všechno v-v pořádku?“ Podíval se na Fanny pohledem, který už nebyl tak veselý. Pravděpodobně mu instinkt napovídal, že něco v pořádku rozhodně nebylo. Fanny by mu to ráda pověděla, ale musela ho nejprve dostat z palebné linie, pryč od Waidringa.

Usmála se. „Ale samozřejmě, tatínku, já jsem jenom rozrušená.“

Také se usmál a směrem k Waidringovi naznačil úklonu, kterou hrabě opětoval.